

PŘÍMÝ PŘENOS

Nový film Zuzany Piussi o týrání dětí, jeho příčinách a důsledcích, a také o sociálním systému, který je tak trochu asociální

KRÁTCE O FILMU

Evropské statistiky hovoří o nárůstu týrání dětí v řadě zemí, v Čechách tato čísla rostou, Slovensko patří mezi ty, kde se oficiální statistická zjištění v tomto směru léta nedělala, přestože podle nevládních organizací na tomto poli je stav alarmující. V posledních letech veřejností otřásl několik případů týrání, které skončily smrtí. Jsou to nepředvídatelné výjimky, nebo selhávají společenské mechanismy? Film nahlíží do fungování sociálního systému, který se místy chová spíše asociálně. Má střet lidského přístupu s byrokratickým molochem donkichotské parametry, nebo jde o jedinou možnost, o níž je třeba usilovat, dokud se stav věcí nezlepší?

ROZMĚRY FILMU

Délka: 57 minut

Jazyk filmu: slovenština, maďarština

Jazyk překladových titulků: angličtina, slovenština

Film je snímán 16:9 a je dostupný v projekčních formátech: DVD, ProRes (.mov), DCP, BlueRay

Realizaci filmu podpořil Audiovizuální fond SR.

DISTRIBUCE A FESTIVALY

D1film Praha: e-mail: sales@d1film.com

START FILMU

Světová premiéra: Mezinárodní festival dokumentárních filmů Jihlava – říjen 2014

ZUZANA PIUSII O FILMU

Vaše tvorba se často zaměřuje na celospolečenské fenomény, které jsou symptomem krize určité oblasti. Dá se to říct i o tomto filmu?

Myslím, že ano, zabývá se smutným tématem – týráním dětí.

Ač ve filmu vystupuje řada lidí, hlavní postavou je mimořádně zajímavá žena - zdravotní sestra a sociální pracovnice Serafínka. Jak jste ji objevila?

O naléhavosti zpracování tohoto tématu mě přesvědčil Ivan Leitman z občanského sdružení Náruč. Když mě seznámil se Serafínkou Hermanovou, v ten moment jsem souhlasila s natáčením, protože mi najednou bylo jasné, jak téma uchopit. Nadchla mě možnost sledovat sociální pečovatelku v praxi, chodit s ní do škol a do rodin.

Další vrstvou filmu je analýza systému, který jak se ukazuje, selhává, když má pomoci týranému dítěti. Na jedné straně nepomůže těm dětem, které by bylo třeba vzít z rodin, kde nevyhnutelně trpí - jako tomu bylo v nedávných případech umučených děvčátek Lucky a Mariky. Na druhé straně zasahuje a odebírá děti matkám jen proto, že jsou chudé a dává je do dětských domovů a jiných zařízení, kde na ně stát platí obrovské částky. Mít tyto peníze vlastní rodina, její problém je přinejmenším z velké části vyřešen. Chlapec, který ve filmu vystupuje, vystřídal za svůj život pětadvacet takových zařízení včetně psychiatrie a otevřeně popisuje systémové týráním jako reakci na svůj marný vzdor a zoufalství, které plynulo z jeho odloučení od rodiny, které nedokázal pochopit...

Celkový obraz systému, jak se zde vyjevuje, není příliš povzbudivý. Jak je možné, že k takovým věcem dochází?

Jednou za čas se stane, že na světlo světa se vynoří případ utýraného dítěte. Před léty to byla Marika – otčím jí hodil do postýlky takovým způsobem, že jí vytekl mozek. Její strýc, který se o tuto navzdly těžce invalidní dívku dnes stará, přitom opakovaně upozorňoval sociální pracovníky na její týráním. Věděla o tom i její lékařka, ale nikdo nic neudělal. Báli se násilnického otce. Naposledy tu byl případ Lucky, o kterém také všichni věděli, ale nikdo nic neudělal. Vždycky, když už to dojde takto daleko, úředníci se spláší a na ministerstvo je svolána mimořádná schůze. Na jedné takové jsem točila. Bylo tam řečeno, že systém na ochranu dětí nemáme. Ale hned také, že ho máme, jen ho musíme lépe využívat. Jak řekl můj muž, žánrem tohoto filmu je obžaloba. Budu ráda, když se alespoň trochu podaří vyprovokovat diskusi či obhajobu, která třeba ve svém důsledku povede ke zlepšení stavu věcí...

O ZUZANĚ PIUSI

Narodila se v roce 1971 v Bratislavě. Od roku 1992 spolupracovala s divadlem Stoka. Je autorkou scénografie a kostýmů do představení Vres, Donárium, Mam, Haptika, Nikto len

čajka..., Komora, Nox, Eo ipso, Monodrámy, Tváre, Dno a Hetstato. Mimo Stoky spolupracovala i s trnavským souborem Disk a divadelním sdružením Hubris. V roce 1999 uvedla vlastní hru "Módní přehlídka" (námět, kostýmy a spolurežie s L.Burgrem a I.Hrubaničovou). V roce 2000 spoluzaložila Združení pre súčasnú operu – divadlo SkRAT, se kterým vytvořila představení Hrádza, Okná brehy pozostalosti, Údel, Smrt' v kuchyni a Čo bude zajtra, predstavenie Morča (2003), predstavenie „Paranoja“ (2005), Narodeniny (2008), Zvyšky (2009). (Kostýmy, scéna a spoluautorka scénáře). Napsala také libreto oper John King a Tete-a-tete, pro jejíž inscenaci vytvořila rovněž kostýmy. Od roku 2001, kdy začala studovat v Bratislavě na filmové a televizní fakultě VŠMU se dala filmovou dráhu a hned její první dokumentární snímek Výmet získal Hlavní cenu na MFF v Bejrútu v roce 2003 a několik další cen. Pak natočila další filmy jako například Bezbožná krajina (2004), Anjeli plačú (2005), STOKA – EPILÓG (2007), pro ČT o dva roky později Myslím, tedy Slam (2009). V roce 2008 byl do kin uveden její celovečerní film Babička s překladatelkou a spisovatelkou Tamarou Archlebovou v hlavní roli jejího "životního experimentu" - když po zklamání vztahy podala inzerát, že hledá mladičké muže na sex. Film vzbudil ohlas i kontroverzi, stejně tak - byť zcela jinak - i její další film Koliba (2009) o zpackané privatizaci slovenské kinematografie. Kinematografii v souvislostech se v jistém smyslu věnoval i její další film Hrdina našich čias (2010), který je m.j. autorským portrétem filmového kritika Pavla Branka. Následoval analytický dokument Nemoc tretej moci (2011) o patologii ve slovenském soudnictví, film byl však "objeven" až o rok později, kdy po odvysílání ve Slovenské televizi hrozilo autorce trestní stíhání. Souběžně dokončila ještě filmy Kuracia láska (2011) o americkém kulturním fenoménu pojídání kuřecích křidélek a Muži revolucie (2011), který ukazuje konec nadějí dědictví listopadu 1989 na Slovensku. V roce 2012 uvedla filmy Od Fica do Fica (2012) nahlížející společenský pohyb vyvolaný kauzou Gorila a Krehká identia (2012), který zkoumá podhoubí slovenské národní identity i s ní souvisejícího nacionalismu. Od roku 2013 žije v Praze, Priamy prenos (2014), který se věnuje tématu týrání dětí, je zatím její poslední film. (zdroj: Maria Lampertová a D1film)

TITULKOVÁ LISTINA FILMU

Účinkovali

Serafína Hermanová

Katalin Mrkvová

Peter Mrkva

Ivan Leitman

Mara Leitmanová

Ida Želinská

Jozef Bráblik

Nataša Holinová

Poďakovanie

Slávka Karkošková

Tatiana Notinová

OZ Náruč

RUR

Obrazová postprodukcia

Michal Mocňák - RUR

Producenti

Maroš Berák - Ultrafilm

Vít Janeček - D1film

Mix zvuku

Jan Richtr

Strih

Zuzana Piussi

Vít Janeček

Kamera

Zuzana Piussi

Maroš Berák

Scenár a réžia

Zuzana Piussi

© 2014 Ultrafilm, D1film

Realizaci filmu podpořil Audiovizuálny fond SR.